

De Ster

PRESIDENT GEORGE ALBERT SMITH

President der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

15 Januari 1947

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

47e JAARGANG • No. 1

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt een maal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1 — PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

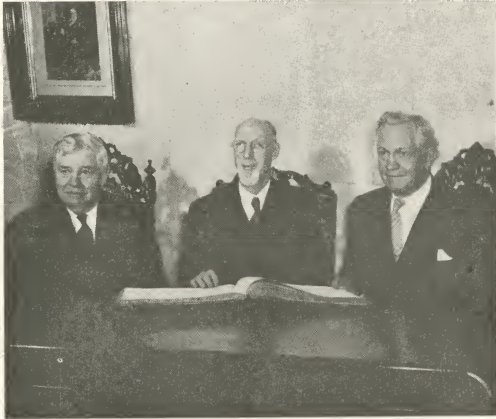
CORNELIUS ZAPPEY Redacteur. JOAN A. RIET en JOHANNA A. SEHLMIEER Assistenten

INHOUD:

	Blz.		Blz.
Gods knechten spreken	3	De Zending in 1946	18
Eindelijk	5	Het Voorzorgswerk	20
Een belangrijke verantwoordelijk- heid, door president Ezra Taft Benson	6	Priesterschap	21
Vaarwel — tot Wederzien, door pres. en zr. J. Schipaanboord ...	10	Genealogische Vereeniging	23
Dank U voor Uw getrouwheid ...	12	Zusters-Hulpvereeniging	25
Van de Redactie: Nieuwjaarsgroet	14	De J.M.O.O.V.	26
Een witte bloem, door Elaine Thomson	16	De J.V.O.O.V.	27
Rijmpreekjes-Nabloei nr. 11	17	Jeugdwerk	28
		Zendingen in de Zending	31
		Vergaderplaatsen	32
		Een levend voorbeeld	32

Gods knechten spreken

(Uittreksels uit toespraken, gegeven tijdens de halfjaarlijksche Algemeene Conferentie der Kerk, gehouden te Salt Lake City op 5, 6 en 7 April 1946)

J. Reuben Clark Jr.
1e Raadgever

George Albert Smith
President

David O. McKay
2e Raadgever

President George Albert Smith

wij kunnen de wereld helpen

IK BEN ER ZEKER VAN, mijn broeders, dat het voor ons allen een heerlijke ondervinding is, om hier in het Huis des Heeren te zijn en Zijn zegeningen te genieten. Ik wensch de woorden van President Clark te onderstrepen, dat dit het Evangelie van Jezus Christus is, dat het de kracht Gods tot zaligheid is, dat

Jezus Christus onze Oudste Broeder was, en op aarde leefde en stierf opdat wij wederom zouden leven, dat Hij de opstanding teweegbracht en sinds dien tijd aan de kinderen der menschen verschenen is. Ik vraag me af hoe het mogelijk is, dat sommigen van ons volk hun geloof verliezen en zich op een dwaalspoor be-

geven, terwijl de bewijzen van de waarheid van het Evangelie zoo groot zijn.

Goddelijkheid van de Kerk.

Een der sterkste bewijzen van de goddelijkheid van dit werk, en van de zending van den Profeet Joseph Smith, is het feit, dat de Kerk nog bestaat, machtiger dan ooit tevoren, en dat de voorspellingen, die door Joseph Smith als een Profeet zijn geuit, vervuld zijn en nog steeds in vervulling gaan. Nergens ter wereld is er een volk, dat de zegeningen geniet, die wij genieten op lichamelijk en geestelijk gebied. De meerderheid van het mensdom kent God niet; zij begrijpen het doel van het leven niet. Zij zijn op een dwaalspoor gebracht door menschen, wier filosofieën de plaats van de waarheid hebben ingenomen. Dat is de reden, waarom de wereld zich in deze toestand bevindt.

De waarde van een getuigenis.

Ik ben dankbaar hier te zijn. U in 't gelaat te zien is een getuigenis voor mij van de goddelijkheid van dit werk. Gaat waarheen ge wilt, en ge zult nergens een andere groep menschen vinden, waarvan een ieder geloof heeft in God; en als we aan U allen zouden vragen, hoevelen van U een getuigenis bezitten, niet een geloof, omdat een ander het gezegd heeft, maar hoevelen van U de verzekering in hun hart hebben dat dit Gods werk is, dat Jezus de Christus is, dat we eeuwig leven, dat Joseph Smith een profeet van den Levensden God is, zoudt gij antwoorden, dat gij dit getuigenis bezit, dat U verkwikt en versterkt en U voldoening geeft in dit leven. En om

mijn geloof in dit opzicht te bevestigen, verzoek ik allen, die dit getuigenis bezitten, hun rechterhand op te steken. Dank U. Het aantal handen toont duidelijk aan, dat de meesten van U een getuigenis hebben ontvangen en weten, dat de waarheid op aarde is. Natuurlijk zal de tegenstander trachten de menschelijke familie te verblinden. Hij zal trachten hen op dwaalwegen te brengen; dat is zijn werk. Wanneer wij echter volgens de leeringen van Jezus van Nazareth willen leven, als wij de raadgevingen van Gods profeten in acht willen nemen, als wij het programma willen uitwerken, dat God aan de Kerk, waarvan wij deel uitmaken, heeft gegeven, zullen wij de wereld leiden op het gebied van kennis en intelligentie en macht, omdat we alles kunnen hebben wat de wereld heeft, plus de inspiratie van den Almachtige.

Duizenden leden van deze Kerk weten — en het is volstrekt geen kwestie van verbeelding — dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat wij Gods kinderen zijn. Hij is de Vader van onze geesten. Wij zijn niet ontstaan uit een lagere levensvorm, maar God is de Vader van onze geesten, en omdat Hij onze Vader is, behooren wij tot een koninklijke familie.

De Aristocratie van rechtschapenheid.

Wij spreken over de filosofieën der menschen en beschouwen ze soms als interessante bijzonderheden, maar als ze in botsing komen met de leeringen van Onzen Hemelschen Vader, zooals we deze in de Heilige
(Vervolg op blz. 29).

Eindelijk...

hooren we U al zeggen, wanneer U deze „Ster” in de brievenbus vindt. En „Eindelijk” was ook onze verzuchting, toen de berg moeilijkheden, die de verschijning van „De Ster” in den weg stond, na veel inspanning uit den weg was geruimd. Maar nu zijn we toch zoo ver, en vol blijdschap zenden wij deze eerste „Ster” de wereld in, na haar een voorspoedige reis en een behouden aankomst te hebben toegewenscht. Het gaat nog wat onwennig; na zoo'n lange periode van gedwongen rust, maar als U „De Ster” een hartelijke ontvangst wilt bereiden, dan zal zij elke maand graag bij U terugkomen, en haar uiterste best doen, om een goeden indruk te maken. En als wij ons niet vergissen, dan gaat zij één der opmerkelijkste perioden in de geschiedenis der Nederlandsche Zending inluiden. Nimmer waren zoo velen verlangend, om meer van ons Evangelie te vernemen, en nimmer waren de vooruitzichten van de Nederlandsche Zending zoo gunstig. Moge „De Ster” haar weg vinden naar vele huizen en naar vele harten.

In dit eerste nummer vindt U een formulier, waarop U zich als abonné kunt opgeven. Wilt U dit formulier bij ontvangst van „De Ster” dadelijk even invullen en aan ons opzenden? Wij willen

gaarne zoo spoedig mogelijk een volledige lijst van abonné's samenstellen. Ook zij, die zich reeds mondeling of schriftelijk opgaven, worden verzocht dit formulier in te zenden, opdat er geen abuizen plaats kunnen vinden.

De betaling der abonnementsgelden is als volgt geregeld:

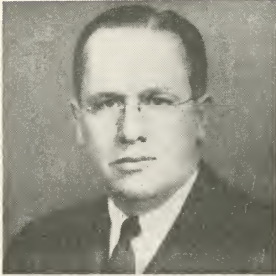
In de eerste helft van ieder kwartaal (dat is dus resp. vóór 15 Februari, 15 Mei, 15 Augustus en 15 November) hebt U de gelegenheid om het verschuldigde bedrag (f 1.— per kwartaal) over te maken op girorekening 240615 ten name van de Nederlandsche Zending, waarbij U natuurlijk niet vergeet, om op het girostrookje te vermelden:

„Abonnementsgeld voor „De Ster” over het tijdvak” (Het is voor U het voordeligst en voor ons het gemakkelijkst, als U voor een heel jaar tegelijk betaalt!) Aan degenen, die niet op deze wijze betaald hebben, zal in de tweede helft van ieder kwartaal een postkwitantie worden aangeboden van f 1.15, (f 1.— abonnementsgeld + f 0.15 incassokosten).

Tengevolge van de moeilijke papiersituatie kan „De Ster” slechts in een beperkte oplage gedrukt worden; daarom verzoeken wij u vriendelijk, voorloopig niet meer dan één abonnement per gezin aan te vragen.

EEN BELANGRIJKE VERANTWOORDELIJKHEID

President Ezra Taft Benson

IN JUNI 1830 liep Samuel Harrison Smith vermoed over een landweg in den staat New-York op de eerste officieele zendingstocht in de Kerk in deze nieuwe bedeeling. Hij was aangesteld door zijn broeder-Profeet. Met exemplaren van een nieuw en vreemd boek op zijn rug reisde hij dien dag 25 mijl, zonder één exemplaar kwijt te raken. Toen hij afgemat en hongerig een onderdak voor den nacht zocht, werd hij — nadat hij in het kort zijn zending verklaard had — weggestuurd met de woorden: „Jij leugenaar, maak dat je uit mijn huis komt. Je zal hier geen minuut langer blijven met je boeken.“ Ontmoedigd en bedroefd zette hij zijn tocht voort, en sliep dien eersten nacht onder een appelboom.

Op deze wel zeer ongunstige wijze begon het Zendingswerk in de Bedeeling van de Volheid der Tijden, door middel van de Herstelde Kerk — de Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Honderd en zestien jaren zijn gekomen en gegaan, sedert die eerste nederige zending uitging om de boodschap van zaligheid bekend te maken aan een wereld, waarin alom verwarring heerschte. Als een vervulling van de eerste van drie uiterst belangrijke goddelijke opdrachten, is dit groote werk door de jaren met onverminderde kracht voortgegaan. Het is een dramatisch hoofdstuk in de geschiedenis van een bijzonder volk. Maar in alle annalen van het Christendom vindt men geen grootscher getuigenis van moed, opofferingsgezindheid en onbegrensde toewijding. Mannen, vrouwen en kinderen — allen hebben deelgenomen aan dit heldhaftig streven, zonder hoop op een stoffelijke belooning.

Deze gezanten van den Heer Jezus Christus, die met zekerheid in hun taak gelooven, zijn, gehoor gevend aan een oproep, door modder en sneeuw voortgetrokken, hebben over rivieren gezwommen, en gereisd zonder hun dagelijksche behoeften aan voedsel, onderdak en kleeding te kunnen dekken.

Vrijwillig hebben vaders en zoons hun tehuizen, gezinnen en werkkring verlaten, om naar alle deelen der wereld te gaan, waar zij groote lichamelijke ontberingen en onophoudelijke vervolging moesten doorstaan. Gezinnen zijn achtergelaten, vaak onder de moeilijkste omstandigheden, ge-

willig om harder te werken, opdat zij in het levensonderhoud van „hun zending” zouden kunnen voorzien. En ondanks dit alles was er een vreugde en voldoening, die gezinnen thuis heeft doen getuigen van hun dankbaarheid voor de bijzondere zegeningen, die zij ontvingen, en die de zendingen zonder uitzondering naar deze periode deed verwijzen als „de gelukkigste tijd van mijn leven”.

Volgens een voorzichtige schatting hebben sinds 1830 tusschen 75 en 100 duizend zendingen de Kerk gediend, die gedurende een zeker aantal jaren al hun tijd aan dit werk besteedden. Daarbij komen dan nog de duizenden plaatselijke werkers en werksters, die in hun woonplaats waardevollen zendingsarbeid hebben verricht, en wier aantal op het oogenblik meer dan 2.000 bedraagt. Deze getrouwe afgezanten, die uit zijn gegaan, hebben van 45 tot 60 millioen dagen zendingsarbeid volbracht, tegen een prijs, tengevolge van verlies van persoonlijk inkomen en kos-

ten van levensonderhoud, van 225 tot 300 millioen dollar — en hierbij zijn niet inbegrepen het reisgeld naar en van of in hun zendingsveld, de administratiekosten in het vaderland of in den vreemde, noch de onkosten van het plaatselijke zendingswerk.

Waarschijnlijk is er nergens ter wereld een groep menschen van dergelijke grootte te vinden, die zulke vrijwillige offers heeft volbracht voor het verspreiden van gerechtigheid en dan zijn het menschen, die niet rijk zijn, en van wie bovendien verwacht wordt, dat zij jaarlijks één tiende van hun inkomen voor het „werk van den Heer” zullen geven, volgens de aloude, in eere herstelde wet der tienden.

Wel! Wat is het, dat zulk een opoffering van tijd, inkomsten, comfort en huiselijk verkeer te weeg brengt? Is het niet de brandende overtuiging, dat God zichzelf opnieuw geopenbaard heeft aan den mensch op deze aarde, dat Hij Zijn werk hersteld heeft met alle gaven en zegeningen, die in vroegere dagen genoten wer-

President Ezra Taft Benson is voor de Hollandsche leden geen vreemde — integendeel, gedurende den tijd, welken hij in Europa heeft doorgebracht, heeft hij zich een blijvende plaats in het hart der Europeesche Heiligen verworven. Op 4 Februari 1946 — 21 dagen na zijn benoeming als President der Europeesche Zending — arriveerde hij met Frederick W. Babbel, zijn secretaris, per vliegtuig in Engeland. Van dien dag af heeft hij dag en nacht gearbeid, teneinde het lijden van de Europeesche leden der Kerk te verlichten. President Benson heeft de Nederlandsche Zending vele malen met een bezoek vereerd, de laatste maal in gezelschap van President Alma Sonne, die President Benson als President der Europeesche Zending zal opvolgen. Na elk bezoek aan Holland voelde een ieder, die onder zijn gehoor had gezeten, zich versterkt in het geloof en dankbaar tot God voor nederige Godsmannen, zooals President Benson, wier getuigenis waarachtig is en wier opbouwende woorden een inspiratie tot goeddoen zijn. Op 11 December 1946 is hij vanuit Engeland wederom naar zijn familie in Salt Lake City teruggekeerd.

den, en opnieuw aan den mensch Zijn Heilig Priesterschap heeft toevertrouwd, met de autoriteit het uit te oefenen voor het welzijn van Zijn kinderen? Ja, ongetwijfeld is het de persoonlijke getuigenis van de goddelijkheid van dit groote Laterdaagsche werk, geloof in de geboden die in deze en alle vorige bedelingen gegeven zijn betreffende de doeleinden van den Almachtige en onze verantwoordelijkheid als Zijn Verbondskinderen, de wetenschap dat God leeft en Zijn kinderen liefheeft, en de overtuiging dat het onze zending is om overal ter wereld de menschen op te bouwen en te redden.

Van de dagen van den Profeet Adam tot de dagen van den Profeet Joseph Smith en zijn opvolgers, dus steeds wanneer het Priesterschap op aarde is geweest, is het een belangrijke verantwoordelijkheid geweest, om de reddende, eeuwige grondbeginzelen van het Evangelie — het Plan van Zaligheid — te prediken. Vader Adam leerde deze dingen aan zijn eigen kinderen. (Paarl van Grootte Waarde, Mozes 5 : 12). Denk eens aan het jarenlange Zendingswerk van Noach, en de predikaties van al de oude profeten. (Paarl van Grootte Waarde, Mozes 8 : 16—20). Elk van hen had in zijn dagen de opdracht, de Evangelieboodschap aan de kinderen der menschen bekend te maken, en hen tot bekeering op te wekken, daar dit de eenige wijze was om het komende oordeel te ontgaan.

Tijdens de eerste bezoeken van den opgestanen Moroni aan den profeet Joseph Smith, werd er de nadruk op gelegd, dat de naam van den Profeet voor goed of

kwaad over de geheele wereld bekend zou raken, en dat het nieuwe heilige boek, en de boodschap van het Herstelde Evangelie, die het bevatte, aan de geheele wereld zou moeten worden uitgedragen, „door den mond van Mijn discipelen, die ik in deze laatste dagen gekozen heb“.

Meer dan een jaar voordat de Kerk georganiseerd werd, openbaarde de Heer door den Profeet: „Een wonderbaar werk zal spoedig onder de kinderen der menschen voortkomen; en: „het veld is reeds wit tot den oogst“. Op de schouders van de eerste bekeerlingen werd de volgende verantwoordelijkheid gelegd:

„Daarom, o gij allen, die U in den dienst van God begeeft, ziet dat gij Hem met geheel Uw hart, macht verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan.“

(L. & V. 4 : 2). Hen werd aangeraden, zich altijd te herinneren, „dat het niet het werk van God is, dat verijdeld wordt, doch het werk van menschen“. (L. & V. 3 : 3). In troostende, geloofsbevorderende woorden vermaande de Heer hen: „Vrees niet, kleine kudde; doe wel; laat aarde en hel zich tegen U vereenigen, want als gij op Mijn rots gebouwd zijt, kunnen zij niet zegevieren“, en „Zie op Mij bij iedere gedachte, twijfel niet, vrees niet“. Deze eerste ouderlingen werden gewaarschuwd, dat „niemand in dit werk kan dienen, tenzij hij nederig en liefdevol zij“, en toch werd hun zulk een overtuigende zekerheid gegeven, dat de gedachte aan de mogelijkheid van falen nimmer in hen opkwam.

Is het dan een wonder, dat zij, met hun persoonlijke getuigenissen dat een nieuwe bedeeing van

het Evangelie geopend was, gepaard aan deze inspireerende beloften van den Heer, uitgingen met macht, maar ten koste van groote persoonlijke opofferingen, zonder geldelijke belooning, terwijl hun aantal klein en hun omstandigheden slecht waren. Voeg hierbij het feit, dat de hemelsche uitspraken er den nadruk op legden, dat dit de laatste maal was dat het Evangelie aan den mensch zou worden gegeven als een getuige, die Christus' tweede komst en het einde der wereld — het einde van het kwaad — zou voorbereiden. Op hen rustte de verantwoordelijkheid om de wereld te waarschuwen voor de komende oordeelen, zooals deze thans op ons rust. Zij wisten evenals wij, dat de Heer gezegd had: „Want eene verwoestende plaag zal onder de inwoners der aarde voortgezonden worden, en zal, indien zij zich niet bekeeren, van tijd tot tijd uitgestort worden, totdat de aarde ledig zal zijn, en de inwoners daarvan weggekwaamd en geheel door den glans Mijner komst verwoest zullen zijn. Zie, Ik vertel U deze dingen, zooals Ik eveneens het volk de verwoesting van Jeruzalem vertelde, en Mijn woord zal bewaarheid worden te dezen tijde zoowel als het tot op heden bewaarheid is geworden”. (L. & V. 5 : 19, 20).

Niemand kan Afdeeling 1 van de Leer en Verbonden lezen, beseffend dat de Kerk dit als Gods woord aanvaardt — en dan vragen, waarom wij zendingen naar alle deelen der wereld sturen. De verantwoordelijkheid — een zeer belangrijke — rust in zijn geheel op de leden der Kerk, want „de stem van waarschuwing zal tot alle volken zijn, door de

monden Mijner discipelen, die Ik in de laatste dagen verkozen heb”.

En zoo aanvaardden wij, als Heiligen der Laatste Dagen, overal ter wereld met persoonlijke getuigenissen van deze groote gebeurtenissen, nederig en dankbaar deze belangrijke verantwoordelijkheid, die op de Kerk rust. Het maakt ons gelukkig, dat wij onzen Hemelschen Vader mogen bijstaan in het groote werk van zaligmaking en verheerlijking Zijner kinderen. Gewillig geven wij onzen tijd en middelen, waarmede Hij ons zegent, voor de vestiging van Zijn Koninkrijk op aarde. Wij weten, dat dit onze eerste plicht is, en onze groote kans. Deze geest heeft het Zendingswerk van de Kerk van Christus in alle tijden gekenmerkt. Het is het meest opvallende merkteken van den aanvang van de Bedeeling van de Volheid der Tijden — onzen tijd. Het heeft den onzelfzuchtigen arbeid van toegewijde kerkleden in het door den oorlog verscheurde Europa gedurende de afgelopen jaren gekenmerkt. Overal waar getrouwe Heiligen der Laatste Dagen gevonden worden, bestaat deze geest van onbaatzuchtige opoffering voor de grootste zaak op de geheele wereld.

In het kort gezegd, wijden wij ons geheel aan het werk van den Heer — de vestiging en groei van Zijn Koninkrijk en het verspreiden van gerechtigheid. Dit is onze belangrijke verantwoordelijkheid. Wij aanvaardden den oproep met dankbaarheid en bidden immer om des Heeren steun, terwijl wij voorwaarts gaan.

Ezra Taft Benson,
President van de Europeesche
Zending.

VAARWEL tot WEDERZIEN

VRIJDAG 2 Augustus j.l. was voor ons een blijde, maar ook een treurige dag. Te moeten afscheid nemen van alles, wat je lief en dierbaar is, is zeker geen gemakkelijke taak. Hoe gaarne hadden wij alle Heiligen nog eens willen ontmoeten en de hand drukken, maar de tijd daarvoor

dat wij deze regels neerschrijven, gehouden worden. Gezegende en leerzame uren hebben wij daar mogen doorbrengen en het was onze grootste vreugde daar het Evangelie in al zijn volheid met elkander te onderzoeken en te bespreken.

Tevens gaan op dezen dag

ontbrak ons. Het deed ons werkelijk goed, de laatste dagen van verschillende zijden brieven van genegenheid te ontvangen, welke wij alle niet konden beantwoorden. Voor deze gewaardeerde woorden zeggen wij U hartelijk dank.

Het is Zondagmorgen en de misthoorn laat zich ieder oogeblik hooren. Onze gedachten gaan uit naar ons Vaderland, waarvan wij met elk uur meer en meer verwijderd geraken. In het bijzonder zijn wij met onze gedachten bij de Priesterschapvergaderingen en de Zondagscholen, welke op het oogeblik,

onze gedachten uit naar de Avondmaalsdiensten, welke heden in het teeken staan van Getuigenisbijeekomsten. Wat hebben wij daar met elkander de zegeningen van het Evangelie gesmaakt en genoten van den Geest des Heeren.

Het is onze vurige wensch en bede, dat gij allen het Evangelie van Christus zult leven en voorbeelden zult zijn en blijven voor ieder, met wien gij in aanraking komt. Het is ons nogmaals een behoefte, U allen hartelijk dank te zeggen voor de groote opofferingen en hulpvaardigheid, welke U zich getroost heeft om Christus'

Kerk op te bouwen. Wij hebben mogen ondervinden, dat wij nooit tevergeefs een beroep op Uw medewerking gedaan hebben. In het bijzonder gaan mijn gedachten uit naar mijn raadgevers, de broeders Jongkees en Vlam, die mij altijd waar het kon met raad en daad terzijde hebben gestaan. Ook hun arbeid in de Kerk is oorzaak geweest, dat deze ongeschonden uit den verschrikkelijken oorlog te voorschijn getreden is.

Hoewel broeder Vlam de moeilijkste jaren, welke de Zending doormaakte, zich in krijgsgangenschap bevond, waren het juist zijn korte, in telegramstijl geschreven woorden van opbouw, die mij weer moed gaven, wetende dat zijn gebeden voor ons niet alleen gehoord, maar ook verhoord zouden worden.

Ook van mijn jongen, trouwen medewerker, wijlen Ouderling Jan Copier, mocht ik grooten steun ondervinden. Niets was hem te veel. Altijd bereid zich geheel te geven voor het werk des Heeren. Dat zoo'n veelbelovend en jong leven plotseling werd afgesneden, was voor zijn jonge vrouw, voor ons en voor allen, met wie hij samenwerkte, een groote slag. God alleen weet, waarom Hij hem zoo'n kort leven op aarde gaf.

Mogen wij U allen nogmaals aanraden dezelfde liefde, dezelfde opofferingen, dezelfde medewerking te verleen aan President en zuster Zappey en alle zendingen, die werkzaam zijn in de Nederlandsche Zending, als wij van U mochten ondervinden. Zij hebben Uw steun en Uw gebeden zoo noodig. Op hen rust een

groot taak en een groote verantwoordelijkheid, grooter wellicht dan wij te dragen hadden, omdat de werkzaamheden in de Zending veel uitgebreider geworden zijn.

Mochten de leidende personen het werk in de Zending misschien hier en daar wijzigen, weet dan, dat ook zij het doen naar de ingeving van hun hart.

Het feit, dat na het schrijven van dezen vaarwelsgroet inmiddels ruim vijf maanden zijn verlopen, doet geen afbreuk aan de vreugde, welke het lezen dezer hartelijke woorden met zich zal brengen. President Schipaanboord heeft zich een trouw vriend en een bekwaam leider getoond, en het werk, door President Schipaanboord en zijn echtgenoot tijdens de moeilijkste jaren in de geschiedenis van de Nederlandsche Zending verricht, alsmede hun liefde en getrouwheid, is den Heiligen in Holland tot onschatbaren steun en opbouw geweest.

Weest gehoorzaam aan hen en doet alles om hun groote taak te verlichten. Dan weten wij, dat de Nederlandsche Zending zal groeien en het kleine landje aan de zee een groote plaats zal innemen in het Koninkrijk des Heeren.

Vergeet nimmer het gebed, zoowel in dagen van beproeving, als van vreugde en voorspoed. Vergeet nimmer dat gij kinderen van God zijt, Die U een getuigenis schonk van het Evangelie.

Vergeet nimmer dat God U uit de duisternis nam en in het ware en schoone licht plaatste. En ten slotte, vergeet nimmer uw plichten in de Kerk te vervullen,

en te leven als Heiligen der Laatste Dagen. Als wij dit alles zullen doen, dan zal het wederzien en de ontmoeting op deze aarde of in de toekomstige wereld vreugdevol zijn.

Dat de Heer U zal behoeden,

beschermen en zegenen is de oprechte bede van Uw

Zuster en Broeder

J. Schipaanboord.

4 Augustus 1946.

Aan boord van het M.S.

„Westerdam”.

„Dank U voor Uw getrouwheid”.

„MIJNHEER, ik wil U voor drie dingen bedanken: ten eerste voor Uw bezoek, ten tweede voor Uw getrouwheid aan Uw Kerk, en ten derde voor het boek, dat U mij gezonden hebt...”

Het was een brief van den uitgever van 'n groote en bloeiende Amerikaansche krant, gezonden aan een zakenman in Salt Lake City. Deze zakenman was in een ver verwijderde stad bij den uitgever te gast geweest, en deze had hem vele vragen gesteld over de Heiligen der Laatste Dagen en hun godsdienst.

„Ik wil U bedanken... voor Uw getrouwheid aan Uw Kerk...”

De uitgever was een actief lid van zijn kerk en leefde volgens de leeringen daarvan, zooals hij ze begreep. Hij was een goede en vriendelijke man. Hij besprak zijn godsdienstige opvattingen met den zakenman uit Salt Lake City, en verdedigde ze, als de meeningen met elkaar in tegenstrijd waren.

Maar het Mormonisme was iets anders. Het bood nieuwe denkbeelden, het bracht een nieuwe opvatting van het Evangelie van Christus, een frisch gezichtspunt. Het was vrijmoedig, en in zekeren zin vermetel, want het stelde zich tegenover alle

andere kerken. Goed beschouwd scheen het Mormonisme getrouwheid en toewijding van zijn aanhangers te eischen, en zelfs enkele opofferingen.

De zakenman was in die stad verwijderd van zijn tehuis en van alles, wat daarmee verbonden was. Hij was een vreemdeling daar. Bijna niemand kende hem. Toen de uitgever hem sterken drank aanbood in het clubgebouw, waar zij de lunch gebruikten, had hij dat kunnen accepteren, zonder dat zijn vrienden thuis daar ooit iets van zouden hooren. En toen de uitgever hem cigarettten voorhield, zou niemand anders ooit geweten hebben, dat hij gerookt had. Tijdens de lunch dronk hij melk in plaats van koffie; maar wie in die zaal vol vreemdelingen zou er iets om gegeven hebben, als hij anders gehandeld had?

Hij dacht aan zijn vrienden thuis, en aan hun vertrouwen in hem. Hij dacht ook aan een ander lid van de Kerk, die, toen hij dineerde ten huize van een niet-Mormoonschen vriend, alles gebruikte, wat hem werd aangeboden, ook die dingen, welke in het Woord van Wijsheid afgekeurd worden. Hij herinnerde zich, dat de gastheer bij die gelegenheid lette op wat er ge-

beurde, en later het Woord van Wijsheid ter sprake bracht, waardoor zijn gast zeer in verlegenheid geraakte.

De uitgever sloeg dezen Mormon, die zoo ver van huis was, gade. Hij wilde zien, of zijn geloof dieper ging dan zijn mondelinge getuigenis, en of hij zijn godsdienst met zich meenam, waar hij ook heen ging, dan wel deze als een kleedingstuk aflegde, wanneer dit voordeeliger of gemakkelijker leek.

Deze zakenman uit Salt Lake City gaf zijn principes niet prijs, teneinde „een Romein met de Romeinen” te zijn, maar hij bleef trouw aan zijn standaard. Hij dankte zijn principes niet tijdelijk af, maar legde ze tot in de bijzonderheden aan zijn gastheer uit. Terwijl hij er over sprak, werd

hij vuriger, zijn enthousiasme nam toe, hij ging er geheel in op, en hij gevoelde, evenals een zending in het veld, de diepe voldoening, die altijd het verdedigen van de waarheid vergezelt.

De uitgever zat daar, luisterde en sloeg hem gade. Na de lunch keerden de beide mannen terug naar het bureau van de krant, en namen afscheid. Het was de eerste maal, dat ze elkaar ontmoet hadden — wellicht ook de laatste maal. Maar een week later opende de zakenman — nu weer thuis — een brief van zijn vriend en las:

„Mijnheer, ik wil U bedanken... voor Uw getrouwheid aan Uw Kerk”.

(Uit de „Church Section” van de „Deseret News”).

DE

Voorjaarsconferenties

der verschillende districten zullen op de volgende data gehouden worden:

Rotterdam 25 - 26 Januari 1947
(alle zendingen van de Nederlandsche Zending zullen daar aanwezig zijn)

Den Haag 15 - 16 Februari

Amsterdam 8 - 9 Maart

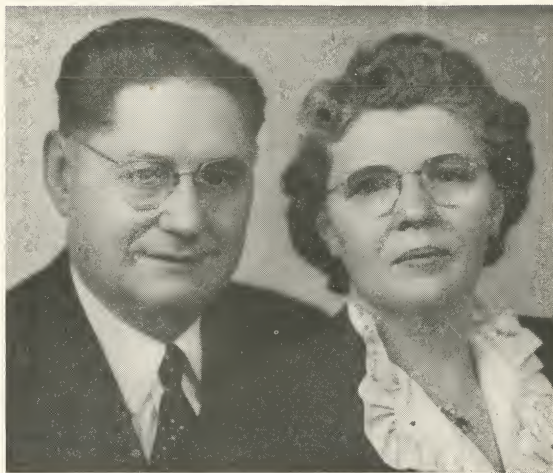
Groningen 5 - 6 April

Utrecht 26 - 27 April

De vergadertijden zijn als volgt vastgesteld: **Zaterdag** 6 uur n.m.: Ambtenarenvergadering; 8 uur; n.m.: Programma-avond. **Zondag** 9 uur v.m.: Priesterschapvergadering; 10 30 uur; Openbare bijeenkomst; 5 uur n.m.: Openbare vergadering.

Natuurlijk zien we U ook!

VAN DE REDACTIE

Cornelius Zappey

Adriana Zappey-Meyer

RUIM 22 JAREN zijn verstreken, sinds wij Nederland verlieten, en wij ons weer huiswaarts, naar Zion begaven.

Wederom zit ik voor denzelfden lessenaar, waarop zich evenals toen, een „oogenschijnlijke papieren-boeken-wanorde” bevindt.*) Het eenige verschil bestaat hieruit: op mijn eerste zen-

*) Zie het artikel in „De Ster” van 15 November 1924.

ding prijkten de portretten van mijn vrouw en mijn moeder er bovenop, en nu is er nog een derde bij gekomen, namelijk dat van onze dochter, die kort na ons vertrek uit Nederland geboren werd, en nu zelf reeds moeder van twee kinderen is. Het is waar: „Uren, dagen, maanden, jaren, vlieden als een schaduw heen.....”

Elf maanden geleden verlieten

wij wederom „our home in the mountains”, na door een gemachtigde des Heeren geroepen te zijn, om nogmaals te getuigen van de „wederoprichting aller dingen”. Gedurende ons verblijf alhier hebben wij reeds ettelijke malen in onze getrouwe Citroën Nederland doorkruist, en zijn Gode dankbaar voor de toewijding en wijze leiding van onze voorgangers, President en Zuster Schipaanboord, die in de oorlogsjaren er zoo schitterend in slaagden om de Kerk ongeschonden door dien moeilijken tijd heen te leiden. Wij bidden Gods rijksten zegen over hen af in hun nieuwe vaderland. Het oogsten, dat nu plaats vindt, is het resultaat van den ernstigen en onvermoeiden arbeid, door hen en hun medearbeiders verricht.

Wij vonden ons oude vaderland terug, beroofd door een wreeden bezetter. Maar één ding had deze overheerscher niet kunnen rooven: den geest, die de leden der Kerk bezielt; de begeerte, om behulpzaam te zijn en God te dienen; de oude liefde voor de zendingen, die ook ons ten deel viel, toen wij beiden op zulk een jeugdigen leeftijd in dit land arbeidden; een toegenegenheid, welke met de pen niet te beschrijven is. Wij zijn innig dankbaar voor deze dingen.

Thans zijn er reeds meer dan 65 zendingen werkzaam in verschillende vertakkingen in Nederland. Dagelijks vernemen wij van de goedheid, door de leden der Kerk jegens hen betoond. De vergaderplaatsen in

verscheidene gemeenten zijn reeds te klein geworden om de groote aantallen leden en niet-leden te bevatten, en door het Eerste Presidentschap der Kerk zijn reeds gelden toegezegd, om perceelen bouwgrond te koopen. Wij bidden onzen Hemelschen Vader, dat op dezen grond spoedig kerkgebouwen zullen verrijzen, die voor onze Heiligen waardige plaatsen zullen zijn om te vergaderen. God geve ons den tijd en vrede om deze dingen te volbrengen.

Het voedsel en de goederen, ons uit Zion toegezonden door middel van het Voorzorgsplan, zijn een weldaad voor alle leden der Kerk, en alle werkers, daaraan verbonden, gevoelen den Geest des Heeren bij dezen arbeid.

Met het oude jaar, hetwelk ons zooveel goeds bood, wederom achter ons, spreken wij den oprichten wensch uit, dat de Heere ons allen zal zegenen, door al onze welgemeende hartewenschen in vervulling te doen gaan; bovenal met standvastigheid en het vaste besluit, ondanks alles vast te houden aan de „ijzeren roede” en ons getuigenis van Zijn wonderbaar werk onder de kinderen der menschen uit te dragen door woord en daad. Wij geven U de verzekering, dat wij ook dit komende jaar U zullen dienen en met U samenwerken, om deze Zending groot te maken.

Cornelius Zappey.

Adriana Zappey—Meyer.

Een witte bloem

door Elaine Thomson

Zij zat alleen in de derde rij banken tegen den muur, in de hal van het administratiegebouw der universiteit. De studenten haastten zich voorbij op de drukdoende manier van menschen, die veel te doen en weinig tijd hebben.

Ik was op zoek naar een zekeren professor — en daar zij de eenige was, die niet den indruk wekte, alsof een vraag verlies van kostbaren tijd zou beteekenen — ging ik naar haar toe en vroeg, of zij den professor misschien had zien voorbijgaan.

Zij beantwoordde mijn vraag, maar ik kon er slechts drie woorden van verstaan — „zag hem voorbijgaan”. De woorden werden door een spraakgebrek zoo verminkt, dat ik nog niet kan begrijpen, dat ik er iets van verstond. Het speet me, dat ik haar de moeite van het antwoorden veroorzaakt had, daarom bedankte ik haar vlug en ging verder op onderzoek uit.

Ik had geen geluk; daarom kwam ik terug en ging zitten, juist twee plaatsen van het meisje vandaan. Daar het kantoor van den professor recht tegenover de hal was, wist ik dat hij vroeg of laat voorbij zou komen, en ik ging dus op mijn gemak zitten wachten.

Mijn oogen volgden de verschillende studenten, die door de hal liepen — maar toen de bel ging, werd het stil, en het eenige onderwerp voor observatie was nu het meisje, dat twee plaatsen van mij vandaan zat. Onbewust — zonder onbeleefd te zijn — bestudeerde ik mijn metgezellin.

Haar schoenen waren zwart, modern en chic — juist de vorige maand in de modebladen afgebeeld. Haar japon, die tusschen haar opengeslagen bontmantel te zien was, was van mooie stof vervaardigd, en had een modieuze snit. Op haar schoot lag een taschje van het model, dat meestal voor het opbergen van breiwerk gebruikt wordt; maar zij scheen het hare voor een ander doel te gebruiken, want het bevatte twee boeken, een shawl, een beursje en een paar handschoenen. Ik keek naar de titels van

de boeken — „De dood neemt vacantie” en „Gespecialiseerd liplezen”.

Neen, dacht ik, is het mogelijk dat iemand, die alreeds de belemmering van een spraakgebrek moet verduren, ook nog het ongeluk heeft om doof te zijn? Het meisje wendde zich naar mij toe en zei iets — voor zoover ik het kon verstaan, leek het op: „afspraak — van half vier tot vier uur”, en daarna haalde zij haar schouders op, alsof ze wilde zeggen: „en nog is hij er niet!”

Ik zei: „Het schijnt dat men U vergeet”. Zij paste al haar kennis van het liplezen toe, en nadat ik mijn opmerking herhaald had, was ze in staat me te begrijpen. Mijn hart ging onmiddellijk naar haar uit — overvloeiend van medegevoel, dat zij niet noodig had, en een gevoel van bewondering, dat zij niet kon voelen.

Zij richtte haar blik op de deur en keek naar de studenten die uit de klaslokalen stroomden; daarom zette ik mijn beschouwing voort, nu niet meer onbewust.

Uit haar kleeding maakte ik op, dat zij lang niet onbemiddeld was, en mijn blik ging naar haar handen, om de sieraden

te zien, die zij natuurlijk droeg — en toen kreeg ik voor de derde maal een schok. Haar linker hand, die den beugel van het taschje vasthield, was klein, blank en fijngevormd — de rechter was een metalen haak.

„O”, dacht ik, „waarom krijgt één persoon zoo'n grooten last om te dragen, terwijl velen weigeren om zelfs maar een kleinigheid te dragen!”

Ze keerde zich om en glimlachte; terwijl

ik teruglachte, dwaalden mijn oogen over haar gelaat, en in haar haar — tusschen de keurig opgemaakte krullen — zag ik een witte bloem.

Ik heb vaak gelezen van moedige vrouwen, die in vervlogen eeuwen met opgegeven hoofd vele beproevingen doorstonden. Maar nu heb ik voor de eerste maal gezien, hoe MOED er werkelijk uitziet — ze is 1.60 m. lang, en heeft een witte bloem in haar haar!

Met genoegen zetten wij in „De Ster” de serie „Rijmpreekjes-Nabloei” voort en wij gevoelen ons zeer erkentelijk jegens Pres. Frank I. Kooyman, die ons ondanks zijn drukke bezigheden — eenigen tijd geleden werd hij benoemd tot President van de Hollandsche vergaderingen in Salt Lake City — geregeld van zijn pennevruchten voorziet.

RIJMPREEKJES-NABLOEI

No. 11 GETHSÉMANÉ

In gouden jeugdtijd, als onze aard een lusthof lijkt, een zomergaard; als zielen blij zijn, harten licht, geen donkere schaduw is in zicht, dan ligt er ergens in 't verschiet, al merkt ons tintelend oog het niet, een gaarde met haar ach en wee: de Gaarde van Gethsémané.

Wij treden voort met lichten tred, ons pad door liefde in gloed gezet. Verdrietjes.....? wolkjes, hoog in 't zwerf! Wij lachen, want wij zijn zoo sterk! Wij reppen ons met pretbejag tot vlak voor 't land van wee en ach, dat feilloos wacht elk menschenhart: Gethsémané, de hof der smart.

Langs donkere paden, door 't moeras, dat eens ons land van droomen was, daar achter 't nietig jarental, daar achter 't zilte tranendal, dáar ligt de hof: Je ontloopt hem nooit, hoe je ook je wendt of keert of plooit. Elk pad — maak je vertrouwd er mee — loop ergens langs Gethsémané.

Elk wandlaar op de levensbaan moet eens de hofpoort binnengaan, moet knielen, daar, alléén, bij nacht, en strijden daar met al zijn kracht. Beklagenswaard dan hij die niet kan zeggen: „Heere, Uw wil geschied”, den beker afwijst in zijn beê, geen doel ziet in Gethsémané.

Frank I. Kooyman

Salt Lake City, Utah. *

DE NEDERLANDSCHE ZENDING

In 1946

Het jaar 1946 is voor de Nederlandsche Zending zoo veelbewogen geweest, dat we bijna niet weten, welke van de vele gebeurtenissen, die zich in ons geheugen verdringen, het eerst te noemen. Eén indruk overheerscht echter alles, en dat is de groote opleving, die het afgelopen jaar heeft gekenmerkt. Na de drukkende oorlogsjaren is in 1946 het Kerkwerk met meer kracht dan ooit ter hand genomen, en de resultaten daarvan worden aangetoond door de cijfers, die op het oogenblik voor ons liggen.

Verordeningen. Het zou niet eerlijk zijn, om een vergelijking te maken met de voorgaande jaren, daar de omstandigheden toen zoo geheel anders waren. Maar ook zonder vergelijkingen zegt het ons genoeg, dat er in 1946 162 doopelingen waren, dat er 88 kinderen werden ingezegend en 15 huwelijken door het Priesterschap bekrachtigd.

Kerkbouw. In verscheidene plaatsen zijn onze vergaderzalen te klein geworden, en moet men al zijn vindingrijkheid toepassen, om de leden en vrienden te herbergen: de noodzakelijkheid van nieuwe kerkgebouwen heeft dan ook de voortdurende aandacht van het Eerste Priesterschap der Kerk en van onzen Zendingspresident. Met verscheidene instanties werden reeds besprekingen gevoerd, en in enkele gemeenten beginnen de plannen vasten vorm te krijgen. De leden en besturen in de Zending geven hun volle medewerking, en in sommige bouwfondsen is reeds een aanzienlijk bedrag bijeen gebracht.

Zendingswerk. In het afgelopen jaar kwamen wederom zendelingen in ons land aan. President en Zr. C. Zappey waren de eersten, die wij mochten verwelkomen, en zij zijn door 58 anderen gevolgd, van wie velen hun tweede zending vervullen. Het was voor hun oude vrienden in Nederland een groote vreugde, hen weer te zien. Voor het eerst werd ook in Nederland zelf een aantal zendelingen geroepen; 10 hunner zijn op het oogenblik werkzaam.

Conferenties. Zoowel in het voorjaar als in het najaar werden geslaagde Districts- en Zendingsconferenties gehouden, met als hoogtepunt de Najaarsconferentie in Utrecht, bijgewoond door Ouderling Ezra Taft Benson, President der Europeesche Zending. President Benson is inmiddels opgevolgd door Oud. Alma Sonne, die Nederland reeds bezocht heeft, en ons in Rotterdam en Amsterdam heeft toegesproken.

Overleden. In het jaar 1946 zijn enkele onzer meest geliefde medewerkers heengegaan, van wie wij er drie willen noemen. Op 8 Januari overleed na een motorongeval de Zendingssecretaris, Oud. Jan Copier Jr., die in de oorlogsjaren zulk een groote plaats in onze harten had veroverd. Op 11 September overleed de gemeentepresident van Den Haag, Oud. Anthonie Hartman, eveneens een welbekende figuur in onze kringen. Tenslotte werd op 3 November Oud. Gerrit A. Jongejan, een onzer zendelingen, uit dit leven weggeroepen.

Voorzorgswerk. Het Voorzorgswerk, waarvan de eerste zendingen reeds in 1945 binnenkwamen, werd in 1946 op groote schaal georganiseerd, en week na week werden voedsel en kleding onder de Heiligen gedistribueerd vanuit het centrale magazijn in Den Haag.

Emigratie. Nog zijn we niet aan het eind van onze opsomming, want er is nog een feit, dat 1946 tot een bijzonder jaartal stempelt. Er vertrokken nl. voor het eerst na zeven jaar wederom Heiligen naar Zion, en de eersten, die deze reis aanvaardden, waren Oud. J. Schipaanboord, ex-president der Nederlandsche Zending, en zijn echtgenoot.

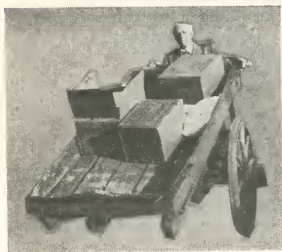
Hiermede moeten wij dit korte overzicht, dat eigenlijk de plaats van 12 „Sterren“ inneemt, besluiten, en wij doen dit met het vreugdevolle vooruitzicht, dat het verslag over het jaar 1947 waarschijnlijk nog gunstiger zal zijn!

De leden van het verzorgingscomité

wenschen U een gelukkig en voorspoedig 1947

In het afgelopen jaar hadden zij het voorrecht, om met de hulp van de trouwe truck de leden der Kerk van voedsel en kleding te voorzien.

En de Nederlandsche leden laten zich niet onbetuigd; hier ziet U de groente, die door de Utrechtenaren als onderdeel van hun verzorgingswerk wordt verbouwd.

Het vervoer van de goederen van de kerkzaal naar huis is den leden wel toevertrouwd!

Niets gaat er verloren: van de pakkisten worden banken voor de Zondagsscholen gemaakt.

HET VOORZORGSWERK

(Onder redactie van het Voorzorgscomité)

Waarde broeders, zusters en vrienden in de Nederlandsche Zending.

BIJ DEN AANVANG VAN 1947 spreken wij den oprechten wensch uit, dat in het nieuwe jaar onze Hemelsche Vader met welgevallen op ons zal kunnen nederzien, en dat wij cendrachtelijk samen zullen werken in het uitvoeren van het voorzorgswerk. Wij zijn U allen veel dank verschuldigd voor de vriendelijkheid en groote medewerking, die wij in 1946 van U mochten ontvangen, en die zulk een onmisbare steun voor ons waren. Wij hopen, dat U ons deze wilt blijven geven.

Als Uw nederige medewerkers willen wij U aansporen, om steeds den raad van Uw leiders ter harte te nemen en op te volgen, daar U slechts dan de toekomst met vertrouwen tegemoet kunt zien, wetende, dat U gedaan hebt, wat Uw Hemelsche Vader van U verlangt. Uit eigen onderzinking weten wij, dat het Voorzorgsplan onder de inspiratie des Heeren is aangevangen en uitgewerkt, en dat diegenen, die gewillig zijn, hieraan hun deel te doen, hun zegeningen hiervoor ontvangen. Hoe grooter de offering, des te grooter is de zegening, die daar op rust.

Thans reeds is het Voorzorgsplan van ontschatbare waarde gebleken voor de Heiligen in de door den oorlog geteisterde landen, maar het einde is nog niet daar, en nu wij gewaarschuwd

zijn, is het onze verantwoording om ons voor te bereiden op de komende jaren, zoodat, wanneer er wederom dagen van verdrukking komen, wij deze kunnen doorstaan. Nimmer hebben onze leiders met zooveel kracht gewezen op de noodzakelijkheid, om voor de toekomst beleggingen in den vorm van voedsel en kleeding te maken, en de projecten, die voor 1947 zijn opgesteld, overtreffen die van alle voorgaande jaren. President Benson, die als Apostel des Heeren ons instructies heeft gegeven, droeg ons op om ook in Nederland hiermede een aanvang te maken. Wij hopen U spoedig daarover nader te kunnen inlichten, en meenen de Nederlandsche leden wel zoo goed te kennen, dat wij er niet aan twijfelen, of Nederland zal een eervolle plaats innemen in de rij van zendingen, die met dit werk een aanvang gaan maken, of reeds gemaakt hebben.

Nu er zulk een felle koude is ingetreden, werken wij met uiterste inspanning voort, om de leden in de gemeenten, die nog niet aan de beurt gekomen zijn, zoo spoedig mogelijk van de aangevraagde kleeding te voorzien, daar wij volkomen beseffen, hoe hard zij deze noodig hebben. Wij zijn ontroerd door de vele schriftelijke en mondelinge uitingen van dankbaarheid, die ons mochten bereiken, en wij gevoelen ons bevoorrecht, dat wij den leden deze vreugde mogen bereiden.

Broeders en Zusters, wilt gij met ons den Heere aanroepen om kracht en wijsheid en bovenal om Zijn leiding, om dit groote werk tot een succes te maken?

„Ja, roept tot Hem om genade, want Hij is machtig om te redden.

Ja, vernedert uzelf en gaat voort in het gebed tot Hem.

Roept tot Hem, wanneer gij in uwe velden zijt; ja, roept tot Hem over Uwe geheele kudden.

Roept tot Hem in uwe huizen, over uw geheele huisgezin, zoowel des morgens als des middags als des avonds.

Ja, roept tot Hem tegen de kracht uwer vijanden.

Ja, roept tot Hem tegen den duivel, die een vijand is van alle gerechtigheid.

Roept tot Hem over de vruchten uwer velden, opdat gij voorspoedig moogt zijn.

Roept over de kudden uwer velden, opdat ze mogen vermeederen.

Doch dit is niet alles; gij moet uwe

zielen uitstorten in uwe binnenkameren en in uwe verborgene plaatsen en in uwe woestijnen.

En wanneer gij niet tot den Heere roept, laat uwe harten vol zijn, uitgetrokken tot Hem, in voortdurend gebed voor uw welzijn, alsmede voor het welzijn van degenen die rondom u zijn.

Nu ziet, mijne beminde broederen, ik zeg u, denkt niet dat dit alles is; want nadat gij al deze dingen gedaan hebt en gij zendt de behoeftigen en naakten weg en gij bezoekt de zieken en kranken niet, en gij deelt niet van uwe middelen mede aan degenen die het noodig hebben, ik zeg u, indien gij een van deze dingen niet doet, zoo is uw gebed ijdel en zal u niets baten; en gij zult zijn als de geveinsden, die het geloof verloochenen.

Daarom, zoo gij u niet herinnert liefderijk te zijn, zijt gij als schuim, dat de verfiners wegwerpen (van geener waarde zijnde) en onder de voeten der menschen wordt vertreden."

(Alma 34 : 18—29).

PRIESTERSCHAP

Laat uwe ingewanden vol liefde jegens alle menschen, en jegens het huisgezin des geloofs zijn, en laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het Priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des Hemels.

Leer & Verbonden, Afd. 121, vers 45.

HET IS MIJ EEN GROOTE vreugde, om te mogen medewerken aan ons van ouds zoo zeer gewaardeerd tijdschrift „De Ster”.

De duistere dagen, welke wij hebben doorgemaakt, en die thans achter ons liggen, hebben de uitbreiding van het Evangelie ten zeerste belemmerd. Maar nu de mist in vele gevallen voor ons is opgeklaard, kan „De Ster” haar licht weer laten schijnen in de

huisgezinnen des geloofs.

Als opschrift werd boven dit artikel geplaatst: Leer & Verbonden, afd. 121 : 45. „Laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren”. Hoe zouden wij in staat zijn, het groote plan van onzen God en Vader te verstaan, indien wij onze gedachten niet gericht houden op deugd? Waarheid kan niet verdrongen worden; zij mag worden verdraaid, maar zij zal immer blijven bestaan.

Waarheid en deugd, een uitvloeisel van waarheid, zijn aan elkander verbonden. Wanneer onze gedachten door de deugd beheerscht worden, zal ons tehuis een Koninkrijk voor ons zijn, en de wereld zal onze lichten zien schijnen. Wanneer wij met onze medemenschen in aanraking komen, hun het Herstelde Evangelie verkondigen, en de groote leerstellingen, ons door openbaring geschonken, bekend maken, kunnen wij niet anders doen dan waarheid en deugd verkondigen, daar dit een openbaring voor ons is.

Wanneer wij volharden in het navolgen van deze woorden, en liefde gevoelen jegens alle menschen en jegens het huisgezin des geloofs, zullen wij onszelf versterken en ons „vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods zal sterk wassen“. De vermaningen, opgeteekend in de 121e afdeeling van Leer & Verbonden, zijn van de grootste beteekenis voor al de Heiligen, die een verbond gemaakt hebben. Het is een antwoord van den machtigen Jehova op het gebed, dat door den Profeet Joseph Smith geofferd werd,

toen hij zich op 20 Maart 1839 in de Liberty gevangenis bevond, en deze belofte wordt er in gegeven: „de leer van het Priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des Hemels“, m.a.w. de Heilige Geest zal voortdurend Uw metgezel zijn. Deze groote belofte, gegeven als een openbaring aan het volk van Gods Kerk in deze de laatste bedeeeling, n.l. het Priesterschap, de Heilige Geest, de Trooster in alle waarheid, de macht en autoriteit om in Gods naam te mogen handelen, is voor Eeuwig en altoos gegeven aan de getrouwen, die bereid zijn te dienen, en te gehoorzamen aan de wetten en instellingen van het Evangelie.

Moge de roepstem: „Wie Mij liefheeft volge Mij, en onderhoude Mijne geboden“, in het jaar 1947 steeds in onze gedachten zijn, en mogen wij steeds onderdanig zijn aan diegenen, die ons als leiders in Gods Koninkrijk hier op aarde zijn gegeven. Met de beste wenschen, en groeten aan U allen.

Uw broeder en medewerker:
A. HEKKING,
Priesterschapsverziener.

Priesterschapsactiviteit in Salt Lake City

Op 19 Augustus 1945 barstte boven de heuvels ten Noord-oosten van Salt Lake City een regenbui los, die veel weg had van een wolkbreuk. Er ontstond een vernietigende vloed, die over het kerkhof van Salt Lake stroomde, en zich daarna zuidwaarts richtte, waar hij kelders onder water zette, grasvelden

overstroomde, tuinen vernielde, en overal, waar het water kwam, een laag slijk achterliet. De getroffen streek maakt deel uit van Emigration Stake, en vier wijken waren er bij betrokken. De Voorzorgscomité's van de „Stake“ en de Wijken belastten zich met het schoonmaken van deze gebieden, waarbij zoowel voor de huizen

van leden als van niet-leden zorg werd gedragen. De Voorzorgsorganisaties van naburige „Stakes” kwamen te hulp, 150 tuinen en 60 kelders waren ondergestroomd en bovendien platsoenen en lanen. Een deel van het werk bestond uit het uitgraven, schoonmaken en herstellen van verscheidene verwarmings- en heetwaterinstallaties. Het gemeentebestuur van Salt Lake City zorgde voor het vervoer van het slijk en het puin, nadat dit uit de huizen en tuinen verwijderd was. Voedsel, kleding en meubelen werden daar, waar dit noodig was, verstrekt. De benodigde gelden werden verkregen van de Vastengaven en Voorzorgsbijdragen

van de Stake. Aan 38 niet-leden werd hulp verleend. Op den eersten avond bestond de werkploeg uit 100 man; op een zekereren avond waren er zelfs 900; naburige „Stakes” zonden 1250 man, die in totaal 2500 uur werkten, 3000 menschen boven het aantal, dat men kon gebruiken, boden vrijwillig hun hulp aan. In totaal werden 8000 man-uren aan het werk besteed. De Zusters Hulpvereniging van de „Stakes” en wijken voorzag de werkers van ververschingen.

Dit was wederom een demonstratie van wat het Voorzorgswerk in geval van een plotselinge noodtoestand kan doen.

Genealogische Vereeniging

(onder redactie van Oud. G. Th. Riebeek)

een tempelbouwend volk

EEN KENMERKENDE eigenschap van ons volk, de Heiligen der Laatste Dagen, is, dat het zijn Heere tempelen bouwt, machtige en schoone gebouwen van eeredienst, binnen welker muren het de zegeningen en verordeningen wil ontvangen, die de Heere voor Zijn getrouwe kinderen heeft weggelegd. Deze tempels vormen het middelpunt van het godsdienstig leven van Zijn heiligen, en ook vroeger, telkenmale in de geschiedenis van de menschheid, als de Heere Zijn volk waardig achtte om bijzondere gunsten van Hem te ontvangen, gebood Hij hun Hem

een Huis te bouwen, een Huis van Heiligheid, waarin Hij kon wonen en verordeningen van bijzonder plechtigen en gewijden aard zouden kunnen worden verricht.

De „Arke des Verbonds” was de eerste tempel, welke wij uit de geschiedenis van Gods volk kennen. Dit verplaatsbare heiligdom was voor dit volk in ballingschap de plaats van bezinning, van heiligheid, van devotie, waar zij zich het verbond, dat de Heere met hun vaders gesloten had, herinnerden. Toen het oude volk zich eindelijk in het Heilige land gevestigd had, mochten zij hun

Heere een schoon en heerlijk Huis, den trotschen tempel van Salomo, bouwen; en later, nadat deze verwoest was, bouwden zij hem weder op, schooner dan ooit tevoren. En vele malen hebben wij onzen Heiland tijdens Zijn bediening op aarde vol eerbied hooren getuigen van de Heiligheid en heerlijkheid van Zijns Vaders Huis.

Deze tempels werden echter door het oude volk niet gebruikt voor de gewone godsdienstoefeningen of vergaderingen, want hiervoor waren hun synagogen bestemd, maar zij waren de plaatsen, waarheen de profeten ogingen, het heiligdom, waar de hoogepriesters de plechtige verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus bedienden, eerediensten vol symbolisme en offerande.

Nadat nog geen 70 jaar na den dood van onzen Heere de tempel der Joden met den grond gelijk gemaakt werd, dit volk verstrooid en het Christendom tot diepen afval gekomen was, werden er voor langen tijd geen tempels meer gebouwd. De kathedralen en kerken, hoe schoon en met welk een toewijding ook nadien gebouwd, waren niet de heilige plaatsen, waar de keurzegeningen van God konden worden ontvangen. Totdat eindelijk, na vele eeuwen van geestelijke duisternis de tijd van „de wederoprichting aller dingen” gekomen was en de Heere Zijn kinderen op aarde opnieuw gebod een heilige plaats te scheppen, waar Hij hun Zijn begiftigingen zou kunnen schenken. En dit vervolgde en in nood verkeerende volk gehoorzaamde en bouwde Zijn Heere ten koste van

groote offers in de stad Kirtland hun eersten tempel, welken de Heiland zelf tijdens de inwijding als Zijn Huis in ontvangst nam, tot welken Elia gekomen is om de sleutelen van de verzegelende macht van het Priesterschap aan den Profeet, Ziener en Openbaarder Joseph Smith te overhandigen.

Toen kort daarop het volk zijn tempel in de handen van het gepeupel moest achterlaten, en van zijn haardsteden verdreven werd, bouwde het zich een nieuwe stad, Nauvoo, waar spoedig weder een schoone tempel werd opgericht. Ook deze werd hun door het gepeupel ontnomen en door brand verwoest, en wederom trok het volk westwaarts, nu naar de vallei van het Groote Zoutmeer. En wij lezen, dat de eerste daad van den Profeet Brigham Young, toen de pioniers deze toen troostelooze wildernis betraden, was, de plaats te bepalen, waar spoedig de fundamenten zouden worden gelegd van den trotschen Mormonentempel in Zoutmeerstad. Deze tempel, waaraan 40 jaar onafgebroken werd gebouwd, en de vele andere tempels, welke op verscheidene plaatsen in Zion werden opgericht, staan voor ons volk als de machtige symbolen van de majesteit, heiligheid en goedheid van onzen Hemelschen Vader.

Waarom hebben deze gebouwen dan zulk een uitzonderlijke beteekenis voor ons, waarom zijn zij de plaatsen, tot waar de Heiligen met onweerstaanbaren drang optrekken en waarop zij hun hoop en verlangen vestigen? In een volgend artikel hopen wij antwoord op deze vragen te geven.

De Zusters-Hulpvereniging

Zr. T. J. H. Kemker
Zr. J. M. Visser

Zr. R. v. d. Veur
Zr. J. G. Overduyn

Het is met vreugde, dat ook de Zusters Hulpvereniging den terugkeer van „De Ster” begroet. Zij heeft in vorige jaren ook voor de Z.H.V. een niet te onderschatten waarde gehad.

De Z.H.V. gaat gestadig voorwaarts. Het ledental is in het jaar 1946 bijna verdubbeld; voorwaar een indrukwekkend succes. Doch laten wij hopen, dat het hoogtepunt nog lang niet bereikt is.

Niet alleen de grootte, doch ook de activiteit der Z.H.V.'s vertoont een regelmatige stijging. Reeds waren er gemeenten, die ondanks materiaalschaarschte bazars organiseerden. Zoo hield de nog jonge Z.H.V. van Leeuwarden op 16 October haar bazar, welke een groot succes werd, en door ongeveer 80 personen werd bezocht. In de door den

oorlog geteisterde stad Arnhem hield de Z.H.V. op 26 November haar bazar. Het werk is daar ook stevig ter hand genomen, terwijl het ledental met een flinken sprong omhoog ging. Op 27 November werd te Amsterdam bazar gehouden, alwaar prachtige handwerken te zien waren, door de zusters vervaardigd. Zij kwamen elken Maandagmiddag bijeen om te werken. Op 18 Dec. tenslotte werd te Rotterdam een geslaagde bazar gehouden, die een mooi bedrag opbracht.

Namens de moeders der Z.H.V. willen wij langs dezen weg aan de jonge mannen in Indië een groet overbrengen, en hun toeroepen: Strijdt den goeden strijd des geloofs ook in het nieuwe jaar!

Het Hoofdbestuur.

Ook 1946 heeft zich gevoegd bij de lange rij van jaren die geweest zijn, die achter ons liggen, en hoewel het omzien van weinig nut is, willen wij toch even in het vorig jaar toeven. Hoeveel smart hebben wij geleden, en hoe dieper deze was, des te dieper en steviger kwam het fundament te liggen, waarop ons getuigenis steunde. Welk een blijdschap hebben wij genoten, wanneer we bemerkten dat anderen vertrouwen in ons

de J.M.-O.O.V.

Jac. Greeff

L. Roos

R. E. Hekking

E. W. Reys

Th. Leeman Jr.

stelden. Hoe donker was het soms om ons heen, overal achterdochtigen, niets lukte meer, leek het, ziekte besloep ons, pijnen en zorgen kwamen en gingen, wij dachten er nooit meer uit te zullen komen, tot plots door een klein voorval, met één slag, alles licht om ons heen werd, zoo licht dat je je voelde als een nieuwgeboren dag in zonneschijn, alles frisch, alles schoon, alles mooi, alles zonovergoten. „O God, ik dank U voor dit leven!“

Onze Profeet heeft gezegd: „De oude dingen zullen vergaan, en alle dingen zullen nieuw worden, zelfs de Hemel en de Aarde.“

Dit is weer een nieuw jaar, wij zelf zijn ook nieuw geworden, het licht der toekomst ligt op ons gelaat te lezen, de oude dingen laten we in handen van God achter, nu gaan we voort, zooals Columbus zijn bemanning aanvuurde: „Voort, zeil voort!“

Hij won een waereld en hij gaf
Heur grootste les haar: „Voort, zeil voort!“

Het J.M.-O.O.V. Hoofdbestuur in de Nederl. Zending:

Jac. Greeff, *president*
L. Roos, *1e raadgever*
R. E. Hekking, *2e raadgever*
E. W. Reys, *medebestuurslid*
Th. Leeman Jr., *secretaris*

A. Greeff

G. Zippro

A. Copier

Heer, met stamelende klanken
Wil ik loven, wil ik danken.....

Een gebed, dat velen in hun hart voelen opwellen, wanneer langzaam de laatste minuten van het oude jaar wegdrijven. Wanneer dan het nieuwe wordt ingeluid zijn wij bezield met eenige, neen met duizenden goede voornemens, en met blijdschap in ons hart danken wij God.

Wat zijn wij Heiligen der Laatste Dagen bevoorrecht, een jeugd te bezitten, die nog mooie idealen heeft. Wij zijn dankbaar voor ieder meisje, dat zich bij ons aansluit, omdat zij den wensch te kennen geeft, haar idealen hoog te houden.

P. C. Belt

Wij als Hoofdbestuur zijn trotsch op onze jonge vrouwen, omdat zij getuigen, uit te willen groeien boven de jeugd van de wereld, eerlijk en open door het leven te gaan, met een gezond lichaam en een gezonden geest. Wij zijn dankbaar voor de liefde en de vriendschap, welke wij van hen onder vinden, en het welt diep uit ons hart, wanneer wij zeggen:

Heer, met stamelende klanken
Wil ik loven, wil ik danken,
Omdat Gij mij hebt gegeven,
Alles wat ik mocht beleven.

Het J.V.-O.O.V. Hoofdbestuur in de Nederl. Zending:

- A. Greef-IJlst, *presidente*
- G. Zippro-Lodder, *1e raadgeefster*
- A. Copier-Sehlmeier, *2e raadgeefster*
- P. C. Belt-Nijkiel, *secretaresse*

DE J.V.-O.O.V.

WIST U...

Dat de Utrechtsche O.O.V. een turnvereeniging heeft opgericht in een echte gymnastiekzaal, die zij van de gemeente gehuurd heeft? Welke O.O.V. volgt dit na? Of laat U zich op den eerstvolgenden sportdag door de Utrechtenaren op den kop zitten?

Dat er een nieuwe actie op touw is gezet voor ons kamphuis? Het blijft nog even een verrassing!

Dat U „Bloeiend Zion“ nog kunt laten inbinden voor f 2.50, en dat er nog eenige exemplaren over zijn, om zoo noodig Uw verzameling te completeren?

Dat de Delftsche Bijenkorfmeisjes klein maar dapper zijn, en in hun vrijen tijd huismoeders in de gemeente, die het druk hebben, met werk en kousenstoppen helpen? Echte nijvere Bijtjes!

Dat de Juniormeisjes te Rotterdam met de Kerstdagen de Ouden van Dagen, die niet van huis konden, bezochten, en hun zoodoende den Kerstgeest thuisbrachten, en tevens het plan opvatten, de Heldersche O.O.V., die van alle samenleving met de andere O.O.V.'s verstooten is, te bezoeken? Uit naam van de Heldersche leden roepen wij hun een hartelijk welkom toe.

Jeugdwerk

Geliefde Leidsters in het Jeugdwerk!

WIJ WENSCHEN U allen een gelukkig en voorspoedig Nieuwjaar, en vragen den Heere U te zegenen in dit groote en heerlijke werk. Wij willen onze waardeering uitspreken voor Uw ijverige volharding in het Jeugdwerk, in een tijd, waarin U geheel op eigen wieken moest drijven, zonder lessen en ander materiaal uit Zion. Zonder Uw volharding zou er geen Jeugdwerk meer in deze Zending zijn.

Wij hopen in staat te zijn, om U dit jaar wat meer te helpen, zoodat wij te zamen de jeugd een aangenaam, nuttig en godsdienstig uurtje in het midden der week kunnen bereiden. Dit is het hoofddoel van het Jeugdwerk; sinds den dag, waarop het begonnen werd, tot op dezen dag, is door onze leiders er op geweten, dat de jeugd behoefte heeft aan godsdienstige leiding in het midden der week. Daarom ver-

heugt het ons, dat de meeste vergaderingen op Woensdag worden gehouden, hetgeen bovendien het voordeel met zich meebrengt, dat de kinderen dan vrij van school zijn, en zoo vroeg kunnen komen, dat de vergadering afge-loopen is, voor het donker wordt.

Mogen wij ons nu ook wenden tot de ouders van de jeugd der Kerk, en hun verzoeken ons te steunen door het zenden van hun kinderen? Men schijnt hier en daar van meening te zijn, dat het Jeugdwerk alleen voor kinderen van niet-leden is. Maar het tegen-deel is waar: wij hebben onze eigen jeugd nodig, om voorbeel-den te zijn voor andere kinderen. En zij zullen des te meer van het Jeugdwerk gaan houden, naarmate hun ouders belangstelling toonen, en zich interesseeren voor

hetgeen hun kinderen leeren. Elk kind waardeert de belangstelling van zijn ouders: het wordt er door aangemoedigd, om zijn uiterste best te doen. En is het ook niet de hoop van alle ouders, om hun kinderen te zien op-groeien tot leiders in de waar-heid? Geef hun daarom de ge-legenheid, om niet alleen des Zondags, maar ook in het midden der week hun talenten te ontwik-kelen. Niet alleen godsdienst, maar ook eerlijk spel, zelfstandig-heid en vele andere dingen wor-den hun geleerd. Laat de gelegen-heid niet voorbij gaan, en spreek met de leidsters, zoodat ge op de hoogte zijt van het werk, en Uw kind beter begrijpt.

Zr. A. Zappey.

Zr. G. Stam.

BENT U EEN GOEDE *Leeraar?*

door dr O. Meredith Wilson

ER IS NATUURLIJK EEN groot aantal eigenschappen, die een goede leeraar behoort te bezitten. Er is niemand, die al die eigenschappen bezit. Heel vaak bemerkt men, dat de beste leeraars de voornaamste er van missen, bijv. een aangename stem of een aantrekkelijke persoonlijkheid. Wanneer men zich er op toelegt, is het heel goed mogelijk, om een fysieke tekortkoming zoo te verbergen, dat een alle-

daagsch gezicht den leerlingen mooi toeschijnt, of een harde, on-aangename stem inspireerend klinkt. Het is echter onmogelijk, om door middel van studie of enthousiasme te verbergen, dat men de drie eigenschappen mist, die het onderwerp zullen zijn van drie korte artikelen. Een ieder, die aanspraak maakt op den naam van leeraar, moet betrouwbaar, eerlijk en volhardend zijn.

(Wordt vervolgd).

wij kunnen de wereld helpen

(vervolg van blz. 4)

Schrift aantreffen, zijn ze waar-deloos. Zij zullen nooit iemand tot eeuwig geluk voeren, noch hem helpen een plaats te bereiken

in het Koninkrijk van onzen He-melschen Vader. Wij kunnen ons getuigenis niet behouden, tenzij wij Gods geboden onder-

houden. De kennis der waarheid zal ons deel niet blijven, tenzij wij leven volgens den wensch en den raad van onzen Hemelschen Vader.

Soms hooren wij de menschen spreken over de aristocratie der wereld, de koninklijke families dezer wereld. Ik wensch U te zeggen, dat de eenige ware aristocratie de aristocratie der rechtshapenheid is, en dat slechts die families zullen blijven bestaan, die de geboden van onzen Hemelschen Vader onderhouden.

Voorbereiding voor het Celestiale Koninkrijk.

Dit is Gods werk. Het is Zijn Kerk. Op deze wijze bereidt hij ons voor op eeuwig geluk in het celestiale Koninkrijk, en zeker zal niemand, die de resultaten van het Evangelie van Jezus Christus in de wereld heeft gezien, de goddelijkheid er van betwijfelen. Beoordeel den boom naar zijn vruchten, en gij zult in de geheele wereld geen anderen boom vinden, die de vergelijking met het Evangelie van Jezus Christus kan doorstaan. Er is geen ander plan in de geheele wereld dat leidt tot het celestiale koninkrijk van onzen Hemelschen Vader; en als wij dit weten, zullen we zekerlijk niet misleid worden door de filosofieën en spitsvondigheden van menschen, die beweren te weten, wat zij niet weten.

In het kort gezegd: ik ben dankbaar hier te zijn. Ik dank U voor Uw vriendelijkheid jegens mij, een der zwaksten onder des Vaders zonen. Ik ken mijzelf. Ik sta hier niet met het idee, dat ik meer ben dan een gewoon mensch, maar ik dank U voor Uw geloof en Uw gebeden voor

mij, mijn medewerkers en voor de broederen, die deze Kerk leiden. Ik dank U voor de wijze, waarop gij pal staat voor de rechtvaardige zaak en verwerpt, wat niet rechtvaardig is. Ik hoop, dat in de naaste toekomst, wanneer de bewoners van dezen staat opnieuw de gelegenheid zal worden gegeven, blijk te geven van hun verlangen om het Woord van Wijsheid in acht te nemen en de geboden des Heeren te onderhouden, deze groep mannen dan niet bevreesd zal zijn, die dingen te verdedigen, die God ons heeft aangeraden te doen, ongeacht de gewoonten der wereld.

Ongehoorzaamheid verwoest het geloof.

Ik zou willen zeggen, dat het verlies van geloof in deze Kerk in vele gevallen het rechtstreeksche gevolg is van ontheiliging van den Sabbatdag, het niet naleven van het Woord van Wijsheid, den raad van onzen Hemelschen Vader, het veronachtzamen van het gebed, het gebrek aan dankbaarheid voor de zegeningen, die we ontvangen, het weigeren van hulp aan diegenen, die minder voorspoedig zijn dan wijzelf. Al deze dingen, die bedoeld zijn om ons op hooger peil te brengen, als wij de leeringen van onzen Hemelschen Vader in acht nemen, veroorzaken onzen val als we Zijn geboden niet onderhouden.

God leeft; Jezus is de Christus; Joseph Smith is een profeet van den Levenden God; en de autoriteit van het Priesterschap is heden in deze Kerk en zal hen, die onder de inspiratie van onzen Hemelschen Vader bediend wenschen

te worden, blijven bedienen. Ik geef u dit getuigenis, en besef hoe ernstig het zou zijn, om dit te zeggen, indien het niet waar was. Ik geef het U in liefde

en vriendschap, in dankbaarheid tot God, en ik zeg dat ik weet dat deze dingen waarachtig zijn, en geef dit getuigenis in den naam van onzen Heer Jezus Christus. Amen.

ZENDELINGEN

in de Nederlandsche Zending

Zoodra de tijdsomstandigheden dit mogelijk maakten, is de uitzending van zendelingen naar alle deelen der wereld intenser dan ooit ter hand genomen. In ons kleine land zijn in den loop van 1946 niet minder dan 56 zendelingen uit Amerika aangekomen; bovendien werden er in Nederland zelf 10 personen op zending groepen. In 1947 zal dit aantal op zijn minst verdubbelen, indien de plannen naar wensch ten uitvoer kunnen worden gebracht. In het volgende nummer van „De Ster” hopen wij een foto van alle zendelingen te kunnen opnemen; ditmaal willen wij volstaan met het geven van hun namen. Moge hun arbeid in het zendingsveld succesvol zijn!

ZENDINGSKANTOOR: DISTRICT AMSTERDAM

Thys Siphkema.
Donald L. Timmerman.
Joan A. Riet.
Johanna A. Sehlmeier.
Catharina H. Roth.

Distr. President:
John Vreeken.

Amsterdam:

Maria C. Vreeken.
Pieter Vlam.
Johannes Bruin.
Johanna Bruin.
Adrianus v. Tussenbroek.
Cornelis Kapteijn.
Charles Boogert.
Merrill G. Shupe.
Nicolaas Stolk.

Haarlem:

Herman Uffens.
Joseph L. v. Leeuwen.

Den Helder:

Richard Mondfrans.
Nellie Mondfrans.

DISTRICT DEN HAAG

Distr. President:
Symen Stam.

Den Haag:

(Voorzorgswerk)
Georgia M. Stam.
Nicholas Vanderlinden.
Renstje Vanderlinden.
Abraham Vermij.
Cornelia D. Vermij.
Catherine Siphkema.

Joost de Haan.
Sarah E. de Haan.

Leiden:

Pieter 't Hart.
Lucretia 't Hart.

Delft:

John J. Roothoff.
Maria E. Roothoff.

DISTRICT ROTTERDAM

Distr. President:
Hendrik Landwaard.

Rotterdam:

Cornelius de Jong.
Johanna de Jong.
Johannes van Haren.
Gabriel Mes.
William H. Davis.
Richard W. Stokes.
John de Young.
Joseph E. Strobel.

Dordrecht:

Leendert Versluis.
Pieternella C. Versluis.

Schiedam:

Johannes M. H. Meyer.
Annechiene J. Meyer.

Gouda:

Dirk J. Oliekan.
Walter J. Coyne.

DISTRICT GRONINGEN

Distr. President:
William Woltjer.

Groningen:

Benjamin Barton.
Heye Hommes.
Richard J. Oliekan.
Clyde K. Rudd.

Leeuwarden:

George Devries.
Andries J. Heining.

DISTRICT UTRECHT

Distr. President:
Albert R. Hoggan.

Utrecht:

Velma Hoggan.
S. Elisabeth v. d. Toolen.
Anny W. Hartman.
Jesse E. Vanderhoof.
Cornilias J. v. Beekum.

Apeldoorn:

Judicus M. P. J. Versteegen.
LeGrande Mondfrans.

Arnhem:

Hendrikus A. Hekking.
Pieternella H. Hekking.

VERGADERPLAATSEN

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Almelo:

Tukkerstraat 21.
Gem. President:
Oud. J. H. v. Weerd.

Amsterdam:

Weteringschans 101.
Gem. President:
Oud. P. Vlam.

Apeldoorn:

Griftstraat 12.
Gem. President:
Oud. B. Th.
Dodenbier.

Arnhem:

Hertestraat 27.
Gem. President:
Oud. H. A. Hekking.

Delft:

Koornmarkt 21.
Gem. President:
Oud. J. J. Roothoff.

Dordrecht:

Museumstraat 23.
Gem. President:
Oud. L. Versluis.

Gouda:

Spieringstraat 49.
Gem. President:
Oud. D. J. Oliekan.

's-Gravenhage:

Loosduinschekade 11
Gem. President:
Oud. Th. Sipkema.

Groningen:

Poelestraat 54.
Gem. President:
Oud. J. P. Oenes.

Haarlem:

Jansstraat 85.
Gem. President:
Oud. J. Overdiek.

Den Helder:

Janzendw.straat 8.

Gem. President:

Oud. N. D. Snel.

Leeuwarden:

Nieuwe Buren 126.
Gem. President:
Oud. E. Heining.

Leiden:

Doezastr. 43 boven.
Gem. President:
Oud. P. 't Hart.

Rotterdam:

Bas Jungeriusstr. 121.
Gem. President:
Oud. C. de Jong.

Schiedam:

Lange Haven 59.
Gem. President:
Oud. R. Schippers.

Utrecht:

Wittevr.singel 92.
Gem. President:
Oud. J. A. de Juncker.

Een levend voorbeeld

Het eiland „Prince Edward“ is de meest gezegende provincie van Canada. Er is geen werkeloosheid, en heel weinig armoede. Hoewel echtscheiding er wordt toegestaan, en men daar zelfs een speciaal gerechtshof voor heeft, werd er in de afgelopen 60 jaren slechts één echtscheiding uitgesproken. Er zijn geen gangsters, geen openbare gelegenheden tot kansspel, er is geen werkelijk misdadigersprobleem en geen gevangenis. Er zijn slechts dertien politie-agenten voor een bevolking van 90.000 personen, en in 40 jaren heeft er geen terechtstelling plaats gevonden. Per hoofd wordt er meer overgespaard dan in enige andere provincie in Canada, en

in verhouding tot zijn grootte heeft het meer spoorwegen, meer postkantoren en meer telegraaflijnen dan de andere provincies. Naar schatting zijn er op het eiland meer dan 10.000 auto's in gebruik, en de wegen zijn bochtig en gevaarlijk; toch zijn er jaren, waarin niet meer dan twee auto-ongelukken gebeuren.

Is het eiland „Prince Edward“ de hemel? Daar schuilt toch iets achter? Neen, de eenvoudige reden is, dat de eilanders reeds vele jaren geleden (in 1900) den handel in sterken drank verboden hebben; zij gelooven in dit verbod en leven het na, en aldus werkt het zijn eigen gevolgen uit.